

Kennismaking met mijn gids

Ik stond in de tuin en keek nog een keer om. Met mijn fiets in de hand, klaar om via de poort weg te fietsen. Ik keek de tuin in naar het huis. Toen ik naar de voormalige slaapkamer van mijn ouders keek, zag ik haar ineens staan. Ik schrok, maar bleef wel kijken. Zij keek ook naar mij. Mijn hart begon sneller te kloppen en ik duwde mijn fiets de tuin uit. Op het laatste moment keek ik nog een keer achterom, stond ze er nog? Want misschien had ik mij wel vergist. Maar nee. Ze stond er nog en keek nog steeds terug. Ik stapte snel op de fiets en ging naar huis.

Het huis waar ik van weg fietste was mijn ouderlijk huis tot de scheiding van mijn ouders, ik was toen veertien jaar oud.

Thuisgekomen gingen mijn gedachten alle kanten op. Wat had ik zojuist gezien? Had ik het mij ingebeeld? Nee, ik wist het zeker, niet gaan twijfelen, ik wist wat ik had gezien.

Ik deed mijn ogen dicht en ik zag het in gedachten meteen weer voor me.

Ik besloot om het aan niemand te vertellen. Nog niet in ieder geval.

Na de scheiding van mijn ouders was ik met mijn moeder en mijn jongere broer verhuisd naar een flat een paar kilometer verderop. Mijn vader was met mijn oudere broer in het huis blijven wonen. Omdat ik graag piano speelde, fietste ik regelmatig na school even naar mijn vaders huis. Vaak was er niemand thuis en genoot ik van het alleen zijn en van het piano-spelen.

In de periode die daarop volgde zag ik haar vaker. Een witte verschijning. Ik was er een beetje aan gewend geraakt, zou je kunnen zeggen. Elke keer bij het weggaan zag ik haar staan. Ik had het gevoel dat het een vrouw was. Altijd keek ze mij aan. Ik durfde ondertussen terug te kijken in plaats van hard weg te fietsen.

Kleuren zien

Ik zag in mijn praktijk Sanne, een meisje van acht jaar oud. Ze had moeite met vriendschappen. Een eerste en tweede keer samen spelen ging goed, maar daarna liep het vaak mis. Sanne vond dat niet eens zo erg. Ze speelde graag alleen, zei ze.

Waar Sanne wel mee zat, was het gevoel dat ze anders was dan andere kinderen. Dit kwam omdat Sanne kleuren ziet en wist dat haar vriendinnetjes die niet zien. Kleuren om mensen heen, zoals bij haar juf, of thuis. Haar moeder wilde er graag over praten met Sanne. Maar Sanne wilde het er niet over hebben. Ze was er bang van en wilde er daarom niet over praten.

Dat laatste verdween al snel toen ik haar vertelde dat ik ook wel eens kleuren zie. Haar ogen lichtten op en vol verbazing vroeg ze of dat echt zo was.

‘Ja,’ zei ik. ‘Echt waar.’

Ze begon te vertellen dat haar vriendinnetjes haar hadden uitgelachen en haar bang hadden gemaakt met enge verhalen. Daar was haar angst ontstaan.

Ik stelde voor om samen te gaan tekenen wat we zagen. Sanne ging direct aan de slag en kon duidelijk aangeven welke kleuren ze zag. Zo waren we een tijdje bezig en toen we klaar waren keken we naar elkaars tekening en vertelden erover.

Ik heb Sanne een paar keer in de praktijk gezien, langer was niet nodig. Haar energie ging weer stromen, ze bloeide op en durfde weer af te spreken met vriendinnen.

Een week of drie nadat ze voor de laatste keer bij mij geweest is, krijg ik een tekening opgestuurd van Sanne met een briefje van haar moeder. Haar moeder schrijft dat Sanne goed in haar vel zit. Gemakkelijker aansluiting vindt bij vriendinnetjes. Ze ziet nog steeds kleuren maar is er niet

Opgewacht door haar man

In stilte zat ik naast haar bed. Praten met elkaar kon niet meer. Ze was in diepe slaap door de morfine. Haar zoon was net even de kamer uitgelopen. Ik keek naar haar en maakte vanuit mijn hart contact. Het volgende moment voelde ik een golf van tintelingen over mijn arm gaan. Toen dit even later weer gebeurde werd ik mij ervan bewust dat er nog een zielsenergie in de kamer aanwezig was.

Ik keek op en zag aan het voeteneind van haar bed een wit licht. Op hetzelfde moment hoorde ik een stem zeggen: 'Wat fijn dat je nu ook hier bent.' Ik herkende deze energie, het was de energie van de ziel van haar man, die slechts twee maanden eerder was overleden.

Ook bij hem had ik naast zijn bed gezeten en was ik er getuige van geweest hoe moeilijk hij zijn aardse leven kon loslaten. Nu kwam hij zijn vrouw helpen de overgang te maken naar de andere dimensie. Ik wist dat het niet lang meer zou duren. Ik riep hun zoon en samen gingen we naast het bed zitten. We wachtten op het moment dat zijn moeder haar aardse leven zou loslaten. Toch gebeurde dit de eerste uren nog niet. Liefdevol hield hij de hand van zijn moeder vast. Op een gegeven moment liepen we even de kamer uit. Toen we na een paar minuten weer terugkwamen zagen we dat zijn moeder was overleden. Ik voelde dat dit geen toeval was.

Het komt vaker voor dat mensen het moeilijk vinden om in de nabijheid van hun geliefden het aardse leven los te laten. In een moment waarop ze alleen zijn maken ze hun overgang. Degene die achterblijft kan zich schuldig voelen omdat hij niet bij het exacte moment van overlijden was. Maar de ziel komt, nadat hij het aardse leven heeft losgelaten, in een sfeer van liefde en licht. Alles wordt gezien vanuit een ruimer bewustzijn. De ziel voelt geen teleurstelling omdat zijn geliefde niet bij het moment van deze overgang was. De liefde die ervaren werd in het leven blijft, en ook de verbinding, ongeacht of het afscheid samen is beleefd of niet.